

Samuel Gerard Jorissen

Geboren te 's Gravenhage 16 november 1791, studeerde te Leiden. Als candidaat beroepen en bevestigd op 12 november 1815 te Herveld door zijn vader ds. M. Jorissen, predikant te 's Gravenhage.

Vertrok 21 augustus 1818 naar Waardenburg, 17 mei 1823 naar Zierikzee, 18 mei 1828 naar Zwolle, 6 november 1831 naar utrecht, en ging in 1860 met emiraat. Overleden te Utrecht op 28 juli 1865.

Zijn broer, M. Jorissen was predikant te Velp, Hattum en IJselstein. Het echtpaar Jorissen heeft 10 kinderen gekregen, ook verdriet is hen niet gespaard gebleven, van 17 november 1827 tot 12 juni 1828 zijn drie van hun kinderen gestorven, resp. 11 en 9 jaar, en 9 maanden oud. Goede momenten hebben zij ook gekend, drie van hun zonen zijn predikant geworden. Ds. S.G. Jorissen heeft diverse geschriften het licht dien zien en was een alom bekende figuur.

GESPREK TUSSEN VADER JORISSEN EN TWEE ZIJNER AMBTGENOTEN, OP ZIJN LAATSTE ZIEKBED, JAN. 1823

Predikant. Nu, vader Jorissen! hoe gaat het u?
De kranke. Ja, dat vraagde ik collega Krieger
op zijn sterfbed ook; die antwoordde mij:

"slecht", waarop ik hem zeide: "nu, dan gaat
het toch altijd goed".

Predikant. Wij zijn toch geen kunstig verdichte
fabelen nagevolgd, niet waar?

De kranke. Neen, waarlijk niet!

Predikant. Het is mij recht aangenaam u zo opge-
ruimd en helder van geest te zien. Hebt gij ook
vrees voor de dood?

De kranke. Mijn Heiland bezwaart mij met deze
vrees niet; waarom zou ik mij dan daarmee bezwa-
ren? Lang en veel heb ik aan dood en sterven
gedacht, en nooit kunnen ontdekken, wat de dood
eigenlijk is; dewijl ik hem nu niet ken, zo vrees
ik hem ook niet. Er is echter een andere oor-
zaak waarom ik hem niet vrees en dat is deze:
Mijn Heiland heeft de dood zijn macht ontnomen.
Ziet gij, wanneer hij nu daar stond zou ik hem
moedig onder de ogen zien. Hij is geen koning

der verschrikking; bewijs Bildad de eer niet van dat te geloven.

Predikant. Het verheugt mij zeer u op uw sterfbed zo gerust over de dood te horen spreken.

De kranke. Ik dank mijn God dat ik hem gerust te gemoet ga.. Ik houde mij niet zo veel met gevoelsbevindingen op, als vele mensen. Ik heb op mijn ziekbed nog nader geleerd, wat het geloof is, en wie onze Heere Jezus is. Hoe gaarne zou ik u dit zeggen, als ik maar kon; doch daartoe ben ik te zwak. Kon gij mij slechts in het hart zien, dan zou gij dit duidelijk erkennen.

Predikant. Wij waren het toch in de zaak van het geloof altijd met elkaar eens.

De kranke. O ja! daarom zeg ik het niet en het is ook mijn bedoeling niet dat met enige betrekking op u te zeggen. Ik ben volkomen overtuigd, dat gij onze Heere van harte liefhebt, en Hem als de enige oorzaak der zaligheid verkondigt; nochtans meende ik u dit te moeten zeggen, dewijl ik hoop mij eenmaal met u voor Zijn troon te verheugen, en u te danken voor het nut dat ik bij uw laatste uitdeling van het Heilig Avondmaal in de Kloosterkerk gehad heb.- Ja! gij staat nu bovenaan en zijt, naar menselijke berekening, de eerste die mij volgen zult; dan zullen wij ons eerst recht verheugen onze Heere aan anderen verkondigd te hebben. Nu kan ik niet meer.

Vaarwel!

Spoedig daarop kwam een andere predikant op de ziekenkamer..

Predikant. Welk een eer voor mij u nog eens vóór uw dood te zien.

De kranke. Een schone eer als de ene arme zondaar bij de andere komt! Neen, dat is geen eer. Eer zal het zijn, wanneer wij zonder verschrieken voor de troon van onze Heere verschijnen, en ons in Hem verheugen zullen.

Predikant. Hebt gij ook aanvechtingen?

De kranke. Aanvechtingen...neen! De duivel weet te goed dat hij geen macht over mij heeft.

De kranke (tot zijn ambtgenoot): Ik heb verlangd u te zien. Ik dank u voor de liefde die gij mij in uw omgang bewezen hebt.

Dikwijls heeft het mij leed gedaan, dat gij niet vroeger hier predikant geworden zijt; doch de Heere heeft dit niet gewild.-

Maar, mijn lieve! ik moet u iets zeggen... Er zijn zo velerlei christenen in de wereld. De een maakt zich een Christus van zijn verstand; de ander van zijn wijsbegeerte; de derde van zijn gevoel. Geloof mij, zij gaan alle drie met hun Christus naar de hel.

Wanneer wij Christus niet zo als Hij ons in de Bijbel geleerd en bekend gemaakt wordt aannemen, en niet van ganser harte in Hem geloven, dan kunnen wij niet zalig worden. Nooit kunnen wij Hem te eenvoudig aannemen; onze geleerdheid leidt ons van Hem af, en op de dwaalweg. Ik moest u dit zeggen, omdat ik weet dat gij reeds ten dele het vertrouwen van de vrome lieden hier bezit, en ik vooruit zie dat gij geheel hun man worden en hun vertrouwen verkrijgen zult; daarom bid ik u, breng hun dit onder het oog; waarschuw hen tegen onschriftuurlijke bevindingen, die zo gevaarlijk zijn en niets beduiden.

De Christus van het gevoel is niets waard. Het geloof alleen moet het doen. Ik zeg dit niet om enige aanmerking op u te maken, neen! maar om u een raad te geven die gij gebruiken kunt.

Het is wellicht het laatste wat ik aan de gemeente doen kan, en ik heb u gekozen om door u dat te doen. Maak gij daarvan naar omstandigheden gebruik.

Predikant. Wilt gij dat ik dat in uw naam doen zal?

De kranke. Dat is mij onverschillig. Wanneer

gij denkt dat het beter ingang vinden zal als gij het in mijn naam doet, zo is het mij wel. Het is mij alleen te doen om het gewicht der zaak en het heil mijner medemenschen, dat mij zeer na aan het hart ligt.

Predikant. Ik beloof u dat ik hiervan het verlangde gebruik zal maken, en dank u voor uw liefderijke herinneringen.

Zittend had de kranke dit alles gesproken. Toen ging hij liggen en zong met een zachte, liefelijke stem zijn lievelingsvers uit het Hoogduitsche Kleefsche 93ste gezang, dat vertaald, aldus luidt:

Jezus! mijne vreugde,
Die mijn hart verheugde,
Jezus! mijne trouw!
O! hoe hijgt mijn harte,
En verlangt met smarte,
Dat ik U aanschouw.
Iam van God, mijn Bruidegom!
Buiten U heeft niets op aarde
Wezenlijke waarde.

oo00oo